

קונטראס

נְסִיּוֹנוֹת גָּדוֹלִים

יעזר ויאמץ את כל בר ישראל, שיתחזק
בכל המצבים הקשים שלו, ויתן לו עצות
איך לعبر על כל הנסיות הגדולות שפתקל
בهم בחיי יום ים.

בנוי ומישד על-פי דברי
רבינו הקדוש והנורא, אור הגנו והצפוני
בוצינא קדישא עלאה, אדורנו, מורהנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכוינו יגן علينا
ועל-פי דברי תלמידו, מורהנו
הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה
רבי נתן מברסלב, זכוינו יגן علينا
ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי
חכמיינו הקדושים מגمرا ומדרשים וחדר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עה"ק ירושלים תוכב"א

מוֹהָרָא"ש נ"י אמר, שֶׁבַּזְהַעֲוָלָם עִזְבָּרִים עַל כָּל אֶחָד
וְאֶחָד גְּסִיּוֹנָת קָשִׁים וּמְרִים, וְאֵין אָדָם שֶׁלֹּא יַעֲבֹר עַלְיוֹ
אֵיזָה מִשְׁבָּר אוֹ אֵיזָה נֶפֶשׁ יֹון, וּעֲקָר מַעֲלַת הָאָדָם, שִׁיכּוֹל
לְהַחְזִיק מִעֵמֶד, וְלֹא יַשְׁבַּר מִכֶּל הַגְּסִיּוֹנָת הַקָּשִׁים
וּמְרִים שְׁעוֹבָרִים עַלְיוֹן. וְבַזְהַעֲוָלָם גְּדַלָּת בָּר יִשְׂרָאֵל,
וְלֹכֶן אֲשֶׁרֶי הָאָדָם הַעֲומֵד בְּנֶפֶשׁ יֹון, וּבְפִרט בְּעָתִים הַלְלוּז,
אֲשֶׁר הַכְּפִירּוֹת וְהַאֲפִיקּוֹרָסּוֹת וְהַגְּאוֹופְּלָכְךָ חִזְקִים, אֲזִי
אָדָם נִמְדָד כַּפִּי שְׁמַחְזִיק מִעֵמֶד וְאֵינוֹ נִמְשַׁךְ אַחֲר
הַגְּסִיּוֹנָת הַגְּדוֹלִים.

(אמְרֵי-מוֹהָרָא"ש, חָלֵק ב', סִימָן תְּשִׁמָּא)

קינטראס

גְּסִיּוֹנּוֹת גָּדוֹלִים

.א.

בְּנֵי וּבְנוֹתִי הַיְּקָרִים ! עֲלֵיכֶם לְדֹעַת, כִּי עֹזֶב עַל
כָּל אֶחָד בְּחַיִים גְּסִיּוֹנּוֹת גָּדוֹלִים, קָשִׁים וּמְרִים מֵאַד,
וְאֲשֶׁרִי הָאָדָם שֶׁיָּכֹל לְהַחֲזִיק מַעַמֵּד. וְאָף שֶׁזָּהוּ דָּבָר
קָל לֹוֶר לְאָדָם — תַּחֲזִיק מַעַמֵּד, אָבֶל בָּזָה נְמַדְּחָת
גְּבוּרָת יְהוּדִי — כַּפֵּי שֶׁהוּא מַתְחִזֵּק בְּכָל הַמְּצָבִים
הַקָּשִׁים בַּיּוֹתֶר, וְאָף שֶׁעוֹבָרִים עַלֵּיו "גְּסִיּוֹנּוֹת גָּדוֹלִים"
וּמְרִים, אָף-עַל-פִּי-כֵן אַיִּגְנוֹ נוֹפֵל בְּדַפְּאָוֹן וּבְיַאֲוֹשָׁן,
בָּזָה נְמַדְּחָת גְּדָלָתוֹ. עַל עַם יִשְׂרָאֵל עַזְבָּרָת גְּלִוָּת מִרְאָה
מֵאַד מֵאַד מֵזָה אַלְפִּים שָׁנָה, וַיַּשְׁנֵם "גְּסִיּוֹנּוֹת גָּדוֹלִים"
מֵאַד, אַמּוֹת הָעוֹלָם רֹצִים לְמַחְקָק אָזְתָנוּ מַעַל פְּנֵי
הָאָדָם, וְאִינָם מְצֻלִּיחִים, וְמַה סּוֹד עַם יִשְׂרָאֵל
שֶׁיָּכֹלִים לְעַמֵּד אַיִּתְנִים וּמַחֲזִיקִים מַעַמֵּד ? סּוֹד
הָאָמוֹנה. בָּזָה שֶׁיְהוּדִי מַתְחִזֵּק בָּאָמוֹנה פְּשׁוֹטָה

גָּסִיּוֹנֶת גָּדוֹלִים

בַּהֲקָדֹשׁ־בְּרוּךְ־הָוּא, וַיֹּדַע וְעַד שֶׁהָוָא יִתְבְּרֹךְ מִתְּחִיה
וּמִהְיוֹה וּמִקְיָם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כֵּלָה, וְדוּמָם, צוּמָח, חַי
מִדְבָּר, הַם עַצְם עַצְמִיּוֹת חַיּוֹת אַלְקָוֹתָו יִתְבְּרֹךְ, בָּזָה
יְהוָה יְעַזֵּר עֹזֶב עַל הַפָּלָל. לְזֹאת, בְּנִי וּבְנָוֹתִי הַיְקָרִים! אֲםָר
עוֹבָרִים עַלְיכֶם עַתָּה "גָּסִיּוֹנֶת גָּדוֹלִים", תַּרְאוּ
לְהַתָּאֹזֵר בָּאָמוֹנָה פְּשׁוֹטָה בַּהֲקָדֹשׁ־בְּרוּךְ־הָוּא,
וְתַחַזְקוּ בַּתְּפָלָה, לְדִבָּר אֶלְיוֹ יִתְבְּרֹךְ בְּשֻׁפְטָה הָאָמָן
שָׁלָכֶם, שָׂזָה עַקְרָב הָאָמוֹנָה, פִּי הָאָמוֹנָה מַתְגָּלָה עַל־יְדֵי
תְּפָלָה, וּבָזָה שָׁאָדָם מַתְפָּלֵל אֶלְיוֹ יִתְבְּרֹךְ, בְּמַכְרָח הָוָא
שְׁמָאַמְּינָן בּוֹ יִתְבְּרֹךְ, אַחֲרַת לֹא הָיָה מַתְפָּלֵל. לְזֹאת מַיְ
שְׁיוֹתָר מִדְבָּר אֶלְיוֹ יִתְבְּרֹךְ וַיּוֹתָר מַתְפָּלֵל לְפָנָיו, אַצְלוֹ
הָאָמוֹנָה יוֹתָר חִזְקָה, וּבְרָגָע שִׁישׁ לוֹ אָמוֹנָה חִזְקָה,
יִכּוֹל לְעַבְרָה עַל הַ"גָּסִיּוֹנֶת הַגָּדוֹלִים" בַּיּוֹתָר; כִּי עַם
אָמוֹנָה, אוֹמֵר רַבְנָנוּ ז"ל (לקוטי־מוֹהָר"ז, חָלָק א', סִימָן סד)
עוֹבָרִים מִן הַעֲבָרָה אֶל הַעֲבָרָה. אָמוֹנָה הִיא הַגְּשָׁר
הַמְּגַשֵּׁב אֶת הָאָדָם הַגִּמְצָא בְּחַמְרִיָּת, בְּעֲבִיוֹת
וּבְגִשְׁמִיּוֹת, אֶל רִיחַנְיוֹת חַיּוֹת אַלְקָוֹת. לְזֹאת, בְּנִי
וּבְנָוֹתִי הַיְקָרִים! אֶף שְׁעוֹבָרִים עַלְיכֶם עַתָּה "גָּסִיּוֹנֶת
גָּדוֹלִים", קָשִׁים וּמְרִים מֵאָד, כָּל אֶחָד כִּפְיַי עֲגַנְיוֹ,
אָסֹור לְכֶם לְהַתִּיאַש בְּשׁוּם פָּנִים וְאָפָן, רַק הַחֲזִיקָה
מִעַמָּד. כִּי כֵּה אֹמְרִים חַכְמֵינוּ הַקָּדוֹשִׁים (תָּנָא דְבַי אֶלְיָהו
רֶבֶה, פרק יח): אָמָר הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הָוּא, בָּכֶל צָעֵר וְצָעֵר
שִׁישׁ לִישְׁרָאֵל, כִּבְיַכְול אָנָי עַמָּהָם, שָׁגָאָמָר: לוֹ צָר;

הקדוש-ברוך-הוא נמצא עם כל אדם. ובאמת עקר הצעיר הקשה ביותר, הוא רק **כשיש** לאדם חסרונו אמונה; כי **כשיש** לאדם אמונה, איןנו חסר כלום, ועובר על כל ה"**גָּסִיּוֹנוֹת גָּדוֹלִים**"; כי מי **שיש** לו אמונה בו יתברך, אפילו שמסבב עם גסיונות קשים ומריים, צרות ויסורים, עם כל זאת תמיד מכניס את הבורא יתברך **שמו** בתוך חייו, אזי משפיע עליך הקדושים (ברכות טג.): **כל המשתר שם שמים בצערו, כופلين לו פרנסתו;** **כשיש** לאדם צרות ויסורים מהשכנים, **הן מעצמו, הן מאשתו, הן מהילדים, הן מהקרוביים והרחוקים, שהוחקים אותו,** והוא מסבב בחובות ובגנושים, ומעקלים מטלטליו, אף-על-פי-כן איןנו מאבד את **עתוניותו**, ובתוך **ה"גָּסִיּוֹנוֹת גָּדוֹלִים**" מכניס אותו יתברך, **שההקדוש-ברוך-הוא מנסה אותו עתה בנסיונות קשים, ואף-על-פי-כן מחזיק מעמד, על-ידי זה הבטיחו לנו חכמינו הקדושים כופلين לו פרנסתו,** הוא יתברך נתן לו כפל כפלים. כי **כל ה"גָּסִיּוֹנוֹת גָּדוֹלִים**" שעוברים על האדם, הם **בשביל הבחירה והגption, שהקדוש-ברוך-הוא מנסה את האדם להיכן יברך בעית צרכו.** זאת, בני ובנותי ביקרים, אל תהיו שבירים מכל מה שעובר

נִסְיוֹנוֹת גָּדוֹלִים

עליכם, אלא הרגילו עצמכם לדבר אליו יתברך פאשֶׁר ידבר איש אל רעהו וhaben אל אביו, שזה היסוד בח'ים, וכי אפשר לעבר על הניסיונות אלא על-ידי תפלה לדבר אליו יתברך, אשר זה בונה לאדם את האמונה, עד שפתחיל להתעורר ולחשב: הלא כל הבראיה אלקות ואלקות זה הכל! וכשהחדר לתוכו ידיעות אלו, הוא עוזב את כלם ובורח רק להקדוש ברוך הוא. כמו אמרם ז"ל (ירושלמי ברכות ט, א): אם באה על האדם צרה, לא יצוח לא למיכאל ולא לגבריאל, אלא להקדוש ברוך הוא בלבד; כי אי אפשר לצאת מ"הניסיונות הגדולים" אלא על-ידי תקף האמונה — להאמין בו יתברך שנמצא פה בתוך הצרה שלי, ומגסה אותה, לראות אל מי אברך. ובנין האמונה הוא על-ידי תפלה, וזה תלוי בזה, כי תפלה ואמונה היא בהא מלא וholesot ביחיד, כמו אמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן ז); ועל-ידי תפלה נבנית האמונה, ובל שגבנית האמונה, בן מתפלל יותר וייתר אליך יתברך. על-بن החזיקו מעמד בתחום תקף הארץ והיטורים שעוברים עליכם, בתוך תקף "הניסיונות הגדולים" שאתם סובלים, אל תתייחסו, אלא תברחו אליו יתברך, ותשובי בתשובה שלמה לפניו, והוא בודאי יקבלכם, כי ידו יתברך פרוסה פחת בנסי החיות לקבל בעלי תשובה, ואצלו יתברך מאד מאד

חַשׁוֹב יְהוָדִי שֶׁשַׁב בַּתְשׁוֹבָה. וְאֵם הַיָּה אָדָם יָדַע עַד
כִּמָּה מִתְפְּאָרִים עַמּוֹ בְּשָׁמִים כַּשְׁשַׁב בַּתְשׁוֹבָה, אֲזִי הַיָּה
חֹזֵר אֶלְיוֹ יְתַבְּרֵךְ בְּשָׁמָחָה עַצְוָמָה, אֶבְלָל עַל כָּל בָּעֵל
תְּשׁוֹבָה עֲוֹבָרִים בְּגָרָאשִׁית דָּרְכוֹ "גְּסִיּוֹנוֹת גָּדוֹלִים"
מִאָד; כִּי אָדָם שְׁחַטָּא עַד עַתָּה וַרְוֹצָה לְעֹזֵב הַבָּלִיּוֹ,
וַלְנַתַּק עַצְמוֹ מִחְיִי הַחֲלִין שֶׁלוֹ, הַקְּלָפּוֹת וַהֲסִטְרָא
אֲחֶרֶא שְׁבָרָא מַעֲוֹנוֹתָיו, לְוֹכְדִים אֹתוֹ, וְאֵינָם מַגִּיחִים
לוֹ לְאֵאת, עַל־בֵּן בָּאָה לְהֵם הַחֹזְרָה בַּתְשׁוֹבָה בְּקַשְׁיִ.

כִּמוֹ שְׁאוֹמְרִים הַחֹזְרִים בַּתְשׁוֹבָה, שְׁדִיקָא מִזֶּה
שְׁמַתְחִילִים לְשׁוֹב בַּתְשׁוֹבָה עֲוֹבָרִים עַלְיֵהֶם "גְּסִיּוֹנוֹת
גָּדוֹלִים" יוֹתֵר מֵאָשֶׁר הִיוֹ לְהֵם עַד עַתָּה, וְהֵם תְּמָהִים:
מֵאֵין בָּא דָּבָר זֶה, הַלֹּא סֹף כָּל סֹוף אֲנִי מִתְחִיל לְשִׁמְרָ
שְׁבָת, לְאָכֵל כְּשַׂר, לְהַגִּיחַ תְּפִלִּין, וְדִיקָא עַתָּה עֲוֹבָרִים
עַלְיִ גְּסִיּוֹנוֹת קָשִׁים שֶׁלֹּא תְּאַרְתִּי כָּלְלָ? ! אֶבְלָל עַלְיֵיכֶם
לְדִעָת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיּוֹקָרִים, שְׁעַד עַתָּה חִיִּתְמָ חִיִּי
חֲלִין, וְהִיִּתְמָ מַעֲרְבִּים בֵּין הַקְּלָפּוֹת וַהֲסִטְרָא אֲחֶרֶא,
וַהֲחַשְׁךְ כִּסְף אַתְּכֶם, לֹא יַדְעַתֶּם מִדָּבָר פֹּזָה, שְׁדוֹמָם,
צָומָח, חַי, מִדָּבָר הֵם אַלְקּוֹת, וְאַלְקּוֹת הֵוֹא הַכְּלָל, וּמָה
שְׁאַתֶּם רֹואִים, מָה שְׁשׂוֹמָעִים, מָה שְׁאַתֶּם נֹשָׂמִים
וּמִדְבָּרִים — שֶׁם אַלְקּוֹת יְתַבְּרֵךְ מִסְתָּהָר, יַדְעַת זֹו
גַּעֲלָמָה מִכֶּם; כִּי אֵם אָדָם הַיָּה יָדַע שְׁהַכְּל לְפָל הֵוֹא
אַלְקּוֹת, אָף פָּעֵם לֹא הַיָּה חֹוטָא, וְכָל שְׁחוֹטָא —
גַּעֲלָמָת וְגַסְטָרָת מִמְּנוּ יַדְעַת זֹו, כַּמְאָמָר הַגְּבִיא (ישעיה

נט, ב): "כִּי אֵם עֲוֹנוֹתֵיכֶם מְבֻדְלִים בֵּינֶיכֶם לְבֵין אַלְקִיכֶם"; הַחֲטָאִים מַעֲלִימִים וּמִסְתִּירִים אַלְקִוָתוֹ יִתְבָּרַךְ. לֹזֶאת עַלְיכֶם לְזֶכֶר, בְּרוּגָע שְׁשַׁבְתָם בַּתְשׁוֹבָה, עֲשִׂיתֶם מְהֻפֶּכה בֵּין הַקְּלָפּוֹת וַהֲסִטָּרָא אַחֲרָא, הַשְׁקָר וַהַחְשָׁךְ, וַאוֹרָה זָמָן עַד שַׁתְשִׁבְרוּ אֶת מְחִיצֹות הַבָּרוּצָל שַׁגְבָנוּ בֵּינֶיכֶם לְבֵינוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאַלּו "הַגְּסִינּוֹת הַגָּדוֹלִים" שְׁעוֹבָרִים עַל כָּל בַּעַל תְשׁוֹבָה, עַל כָּל אַחֲד וְאַחֲד עֲוֹבָרִים מִרְיוֹת דִמְרִירֹות, סְפָקוֹת וּבְלָבוֹלִים — הַאֲמַעַשְׁתִּי צָעֵד נְכוֹן, שְׁעֹזְבָתִי אֶת חַיִי הַחֶבֶל שְׁלִי, חַיִי הַטְמָאָה וְכוֹן, וּבְרָחָתִי אֶל הַקְּדָשָׁה ? ! אַלּו הַמְחַשְׁבָות הַעוֹלוֹת בְּדָעַת כָּל בַּעַל תְשׁוֹבָה, אָבֶל אֲם מַתְחֹזֶק בְּאָמוֹנָה פְשָׁוטָה בְּאַין סָוף בְּרוֹךְ הַוָּא, וּבְפִרט שְׁמַרְגַּיל עָצָמוֹ לְדָבָר אַלְיוֹ יִתְבָּרַךְ, אַט אַט יַרְדוּ מִמְּנָנוּ כָל הַמְחִיצֹות וַהֲסִפְרוֹת, וּמִתְחַיל לְהַרְגִּישׁ אֶת הַאַין סָוף בְּרוֹךְ הַוָּא; כִּי הַקְּדוֹשָׁ-בְּרוֹךְ-הַוָּא מִמְּלָא כָּל עַלְמָיו וּסְזָבָב כָּל עַלְמָיו וּבְתוֹךְ כָּל עַלְמָיו, וְהַיָּכוֹן שָׁאַדְם מִסְתּוֹבֵב וּפָוֹנֶה רֹואָה אֶת הַוָּיָה יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. אָבֶל לְזֶה זֹכִים הַצְדִיקִים הַקְדּוֹשִׁים, שַׁהַתִּגְעֹז בִּגְיוֹתָה וּבְטָרָחוֹת, וּעֲבָרוּ עַלְיָהָם מִרְיוֹת וְצָרוֹת, וְקָמוּ כִּנְגַדְם רְשָׁעִים אֲרוֹנִים, וּמְדִבְרִים עַלְיָהָם כָּל דָבָר אָסּוֹר, שְׁאַלּו "הַגְּסִינּוֹת הַגָּדוֹלִים" בִּיּוֹתָר הַעוֹלִים עַל הַכָּל, כִּי יְהוָה שְׁהִיא דָבָוק בַּהֲקֹדּוֹשָׁ-בְּרוֹךְ-הַוָּא מְגַיֵּל צָעִיר, אַרְבָּעִים-חָמְשִׁים שָׁנָה לְזֶה תֹּרֶה בְּשִׁקְיָה

נוארה ונפלא מַאֲד, מִתְבּוֹדֵד אֶלְיוֹ יִתְבּרֹךְ לֹא הַפּוֹגֶה,
וְאַף־עַל־פִּי שְׁקָמִים עַלְיוֹ רְשָׁעִים אֲרוֹרִים, נוֹאָפִים
כְּכָלְבִים, וְעוֹבָרִים עַלְיוֹ מֵהֶם גִּסְיוֹנוֹת קְשִׁים וּמְרִים,
הוּא מַחְזִיק מַעֲמֵד וְאַינוֹ נְשָׁבֵר, כִּן זָכָה לְעָלוֹת מַעַלָּה
מַעַלָּה. עַל־כֵּן כֵּל בַּעַל תְּשׁוּבָה — אִם רֹצֶחֶת לְהַחֲזִיק
מַעֲמֵד, עַלְיוֹ לְהַתְּקִרְבָּה לְצִדְיקִי הַדָּור, צִדְיקִי הָאָמָת,
שְׂזָכוֹ לְשָׁבֵר אֶת כֵּל הַמְּחִיצֹת, וּלְפִנֵּיהם נָגֵלה הַאָזְרָן
אֵין סֻוֹף בָּרוּךְ הוּא בְּגָלוּי נוֹרָא וּנְפָלָא מַאֲד, וּמִיחְדִּים
יְחֻזְקִים קְדוֹשִׁים בְּכָל שָׁעָה וּבְכָל רָגֶע, אֲלֵיכֶם כְּدַאי
לְהַתְּקִרְבָּה, וּלְקַבֵּל חִזּוֹק מֵהֶם אֵיךְ לְהַמְשִׁיךְ בְּחִזְרָה
בְּתְשׁוּבָה. וְאַף שֶׁבְּהַתְּחִלָּה עוֹבָרִים עַלְיכֶם גִּסְיוֹנוֹת
קְשִׁים וּמְרִים, וְאַתֶּם מִתְחַרְטִים "לִמְהַזְרְכָנוּ לְשׁוֹב
בְּתְשׁוּבָה, וְלִסְפֵּל סְבֵל פָּזָה"? ! אל תָּאִמְרוּ כֵּה, כי אִם
תְּחִזְקִי מַעֲמֵד, וּבְפִרְט אִם תְּהִיוּ מִקְרָבִים אֶל הַצִּדְיק
הַדָּבָוק בְּמַיִם הַחַיִים בּוֹ יִתְבּרֹךְ, סֻוֹף כֵּל סֻוֹף גַּם עַלְיכֶם
יָאִיר אָזְרָן הָאֵין סֻוֹף בָּרוּךְ הוּא, וּמְרַגִּישׁוּ טֻעם הַעוֹלָם
הַבָּא בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְלֹכֶן אֶל תְּבִרְחוּ מִמְקוֹמֵיכֶם בְּעַת
שְׁרֵעַ וּמָר לְכֶם, אֲדַרְבָּה תְּרָאוּ לְבָרָת יוֹתֵר אֶלְיוֹ יִתְבּרֹךְ,
וּתְעַמְּדוּ חִזְקִים בְּ"גִסְיוֹנוֹת הַגָּדוֹלִים" שְׁעוֹבָרִים
עַלְיכֶם, וְתְתִחְזִקְוּ בְבְטָחֹן עַצְמִי, בְבְטָחֹן בְּבָזָר
עוֹלָם שֶׁלֹּא יִعּזֶב אֶתְכֶם, כי כֵּה אֹמְרים חִכְמָינָיו
הַקְדּוֹשִׁים (מדרש תהילים ב, ד): אָמַר הַקְדּוֹשֶׁ־בָּרוּךְ־הַוָּא
לִיְשָׁרָאֵל, אִם רְאִיתֶם שְׁהָצְרוֹת מִכְסּוֹת אֶתְכֶם, בְּאוֹתָה

שׁעה אַתֶּם נְגָאָלִים; דִּיקָא כְּשֻׁעֲוָבָרִים עַל הָאָדָם
גְּסִינּוֹת קָשִׁים וּמְרִים, דִּיקָא בָּשָׁעָה שֶׁאַתֶּם חֹשְׁבִים
שֶׁזֶהוּ סֹף הַעוֹלָם, דִּיקָא כְּשֻׁגְכְּשָׁלָתָם וּנְדָמָה לָכֶם
פְּאָלוּ אֵין צְרִיכִים אֶתְכֶם, וְאַתֶּם מַתְחִזִּקִים וְאוֹמְרִים:
”אִינְנוּ עֹזְבִים אֶת הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הָוּא, הַחֲלַטְנוּ לְשִׁיבָה
בַּתְשׁוּבָה, אָנוּ נְחוֹשִׁים בְּדַעַתְנוּ”; עַל־יְדֵיכֶם יַתְגַּלֵּה
עַלְיכֶם הָאוֹר אֵין סֹף בָּרוּךְ הָוּא. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנֹותִי
הַיקָּרִים! חִזְרוּ בַתְשׁוּבָה שְׁלִמָה, וְאֶל תִּסְתְּפִלוּ עַל
”הַגְּסִינּוֹת הַגָּדוֹלִים”, הַקָּשִׁים וּמְרִים שֻׁעֲוָבָרִים
עַלְיכֶם, אֶלָּא תִּחְזֹקוּ אֶת עַצְמֹכֶם וְאֶת אֶחָדִים, כִּי סֹוף
כָּל סֹף תָּרַאוּ נְסִים נְגָלִים שִׁיעַשָּׂה עַמְּכֶם הַקָּדוֹשׁ־
בָּרוּךְ־הָוּא, וַיַּפְתַּח לְכֶם הָאוֹר אֵין סֹף בְּגָלוּי כֹּזה,
שֶׁלֹּא תָּרְתִּמְם בִּימֵי חַיֵּיכֶם; אֲשֶׁרֶיךָ וְאֲשֶׁרֶיךָ!

ב.

בְּנֵי וּבְנֹותִי הַיקָּרִים! הַחַיִים כָּל־כֵּךְ קָשִׁים, עֲוָבָרִים
עַל כָּל אֶחָד בָּזָה הַעוֹלָם כָּל־כֵּךְ תְּרַבָּה אֲרוֹת וִיטּוֹרִים,
מְרִירּוֹת, דְּכָאוֹנוֹת וּשְׁבָרוֹן לֵב, אָדָם אֵינוֹ יוֹדֵעַ מָה
לְעֹשֹׂת, ”הַגְּסִינּוֹת גָּדוֹלִים” מִאֵד מִאֵד, וְאֵין יוֹדְעִים
אֶל מַיִּלְפָנוֹת. לְזֹאת עַקְרַב הַעֲצָה — לְהִזְמַת מַקְרָב אֶל
הַצְּדִיק הָאָמָת. כְּשֶׁאָדָם זֹכָה וּמַתְקָרֵב אֶלְיוֹ, הוּא

פוקח את עיניו. כי כך אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוֹהָר'ן), חלק ב', סימן טז), שהצדיק פותח את העינים, כי לפניו שאדם מתקrab אליו, הוא מסכן, עוזר, שאינו רואה אלקות, ואם איןנו רואה מכל דבר אלקותו יתברך, על-ידי-זה איןנו מסתכל על עצמו, וחושבד שהוא ה' כי גדול, ה' כי עשיר, ה' כי מכבד וכו'. ובשביל זה עוזבר עליו מה שעובר; כי ככל שהוא בעל גאותה גדול יותר, ומלא גאות, זה הורס לגמרי; כי כל בעל גאותה – חייו אינם חיים, עם כל אחד צരיך לריב, וחושבד שחייבים לו הכל. ובאמת אומרים חכמינו הקדושים (סוטה ד): אדם שיש בו גנות הרוח, אבלו עובד בעבודה זרה, כי המאמין האמתי, שמאמין שהקדוש ברוך-הוא ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ובתוכך כל עלמין, ואין שם מציאות בלעדיו הקדוש-ברוך-הוא, אין מה שיק שאחיזק עצמי למשהו, אני טפה סרויחה, עוד מעט יצא מכאן, על-כון למה לי להתגאות על בני-אדם? אבלطبعו אדם, שגמשך אחר הגאות, שחושבד אני ואפסי עוד, אני ושוכן אני, והאני הזה הורס אותו לגמרי. כי כך אומרים חכמינו הקדושים (במדבר ונה, פרשה יג): "גאות אדם משפטינו" (משלី כת, כג) – זהו תבור וכרמל, שמתגאים לומר: אנו גביהים, ועלינו הקדוש-ברוך-הוא נותן את התורה. "וישפל רוח יתמה בבוד" –

זהו סיני, שהשפיל עצמו, ועל-ידי-זה תmak הקדוש-ברוך-הוא כבודה עליו; כי אצלו יתברך חשוב מאר שיהודי מתחנגן בתרומות ובפשתנות, ויאינו מחייב מעצמו, ויאינו מתגאה על זולתו, אלא בתוך עמי אני יושבת, אוהב את כל יהודי, ויאינו בזעט בשום ברירה, אשר זה חשוב מאר אצלו יתברך, עד כדי כך, שהר תבור וכרמל, התגאו לומר שהקדוש-ברוך-הוא יתן עליהם את התורה, ומר סיני החזיק עצמו לנמק ביותר, לזו את נתן הקדוש-ברוך-הוא את התורה עליו; כי הוא יתברך אוהב מאר יהודי המחזק עצמו לכלות, והוא ענו גדול, זה חשוב מאר לפניו יתברך. לזו את, כשהיהודי זוכה ומתקrab אל הצדיק, הצדיק פוקח עיניו, ומתחילה לראות בגדיות הבורא יתברךשמו, שהקדוש-ברוך-הוא מחייה ומהנה ומקיים את כל הבריאה כליה, ודומם, צומח, חי, מדבר, זה עצם אלקיות, אז מתחילה להסתכל על שפלות עצמו. רואה שאני כלום, ואם אני כלום, איזי אני יכול לאحب את כל יהודי, כי אני הבי רחוק, ואם לי יש תקווה, איזי יש תקווה לכל יהודי. מהוע רואים, שבני-אדם משפילים את כל אחד, ומדברים לשונ-הרע, ליצנות ורכילות על כלם? זה בא רק מלחמת גאות וישות, כי כשאדם מתגאה, כלם בעיניו כלא. לזו את, מדת הגאות מגנה מאר בעיניו יתברך, והקדוש-ברוך-הוא אומר:

אין אני זה הוא יכולם לדור בעוולם (סוטה ה). הינו על-ידי שאדם מתקאה על זולתו, הוא דוחה את רגלי השבינה (ען ברכות מג), והוא יתברך אינו רוץ לשכן אצלו, ואף בני-אדם אינם יכולים לסתבו. ומהיכן נמשכת הגאות? רק מחתמת כפירות ואפיקורסיה שנכנסה באדם. ברגע שאדם מנטק עצמו, רחמנא לישזון מהקדוש-ברוך-הוא, נדמה לו שהוא הבי גדול, והבי מצח, והוא המציג ביותר, וככלם שלא לפניו. ולא אורך זמן רב, ומתרלות לו כל מיני אכזבות בחיים, ונשבר בתכליות השבירה; כי מי שמחזיק עצמו לישות וגאות, שהוא שווה משחו, ונדמה לו שעולה מדרגות מדרגות, איזי נופל למטה, ונשבר לגמר. לא-כן אדם המחזיק עצמו שלא כלום, אני בלעדיו יתברך אני שווה מאומה, הוא אף פעם אינו עולה, ואין לו מהיכן לפל, הוא מחזק עצמו לאדם פשוט, ורוץ רק אותו יתברך. אדם זה עobar על כל הגSIONות הגדולים. זאת, בני ובנותי היקרים! אם רצונכם להצליח בחיכם, ראו לבטול עצמכם לגמר אל הקדוש-ברוך-הוא, ותמיד פכניתו אותו יתברך בתוך חיכם, ומאד מאד תשמרו לא להתגאות על הזולת, ולא תחזיקו עצמכם גדולים יותר מאחרים, ולא תהשבו שאין מתאים לכם לדבר עם אחרים, ולא תחבר עמם, כי אם תנתנהגו באפן זהה,

לחוש וילחגש על יונים ומצלחים מזילתכם, תפלו לבסוף בנפילה אחר נפילה, ובשבירה אחר שבירה. ועל-כן עוברים "גסיונות גדולים" על כל בני-אדם, מחתמת שמחזיקים עצם למשהו. עד שיש בני-אדם שאין יכולים לעמוד במחיצתם, ומחזיקים עצם לאليل. וכי מחתמת שיש להם כסף סרווח, הם שרים יותר מהעניים?! אדרבה! עני חשוב מאד בעיניו יתברך, כי עני שבור מחזיק עצמו לכלום, ואז השכינה שורה אצלו, כי אין השכינה שורה אלא במקומות נמי (עין פטחים נו), במקומות שמחזיקים עצם ללא כלום, אבל בשאדם מחזיק עצמו למשהו, כלם בורחים ממנה, ואין מתחברים עמו. זאת, בני ובנותי היקרים! אם רצונכם להגיע למדרגה זו, עלייכם להתחיל להסתכל על עצמכם באילו מדות רעות אתם נמצאים, באיזה חזק נפלתם?! וכך לשוב בתשובה שלמה, עלייכם להכיר את מקומכם, אזי כדי להתקרב לצדיק האמת, המגלת אמתת מציאותו. יתברך, אשר זה כל עניינו — לגלות את הקדוש ברוך הוא, וכל שנתגלה לאדם הבורא יתברך שמו, איזי מבטל עצמו רק אליו יתברך, וברגע זה עבר על כל "הגסיונות הגדולים" שি�שנים בחיים. לא-כן אם אדם חכם בעיניו — סובל "גסיונות גדולים". וזאת מצינו אצל ירבעם בן נבט, שאומרים חכםינו

הקדושים (עיין סנהדרין קב): גאות שהיתה בירבעם טרדו מן העולם; ירבעם היה בעל גאות גדול, וחשב עצמו למשהו, אזי נפל בעמקרה דתהוּמָא רבא, רחמנא לאלו, עד שהיה חוטא ומחייב הרבים. ואני רואים היום, שהערב-רב אשר חוטאים ומחייבים את הרבים, זהו רק מלחמת הגאות, שהושביהם ומחייבים עצם ממשו, ובמעבר זה הם שונאים שנאה, ממשם נצחית הגזענות, כאלו הם חשובים יותר, והכל שיק ליהם. ולאמתו של דבר, מי הם ומה הם — כלום! עפר ואפר! לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו להתק Zuk "גיטינות הגודלים" שעוברים עתה על נשמות ישראל, אל תמשכו אל הגאות והישות, אלא תברחו אל הקדוש-ברוך-הוא, ואצלו יתברך מaad מaad בחשובה מדת הענוה, מדת הפשיות והתמיות, אצלך יתברך מaad חשוב פשיהודי מסלק את שכלו וידעתו, ויודע שאין לי דעת, יודע שאני כלום, אני צריך רק את הקדוש-ברוך-הוא. כשהאדם חזק בזה, עבר על כל "גיטינות הגודלים" העוברים על כל אחד ואחד. לא-כז כשהאדם נמשך רק אחר הגאות והישות, הוא נעה מכל העולם כולו. לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו להתק Zuk בכל מיני אפניהם שבעולם. וכמאמרים ז"ל (עיין סוטה ה): מי שדעתו שפהלה, מעלה עליו הפתוק באלו הקريب כל הקרבות

כֶּלֶם ; רֹאִים בְּחוֹשֵׁן, שְׁבִנִּי אָדָם אַיִּם אָוֶה בָּרִים אֲנָשִׁים
 פְּשָׁוֹטִים, וּבְזָעִיטִים בָּהֶם, מִתְלֹצָצִים מֵהֶם, מִדּוֹעַ ? כִּי
 אָדָם פְּשָׁוֹט הָוֹא כָּלִי לְגַלְוי הָאִין סֻפֵּר בְּרוּךְ הָוֹא ; כִּי
 כָּל שָׁאָדָם פְּשָׁוֹט יוֹתֵר וּעַנוּ יוֹתֵר, הָוֹא נָעָשָׂה כָּלִי
 לְהַמְשִׁיךְ אֶצְלָוּ אֶת הַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הָוֹא, וְהַיּוֹת
 שְׁרוֹחָגִניות אֱלֹקָות אֵי אָפָּשָׁר לְהַשִּׁיג אֶלָּא עַל-יְדֵי
 שָׁאָדָם מִבְטָל עַצְמוֹ לֹאִין סֻפֵּר, אָזִי כִּמוֹ שְׁהַרְשָׁעִים
 הַמְלָאִים עֲוֹנוֹת וְחַטָּאים, מַלְאִים גָּאוֹת וְיִשּׁוֹת, אַיִּם
 יִכּוֹלִים לְסִבְלָה בְּבִיכּוֹל אֱלֹקָות, כֵּה אַיִּם יִכּוֹלִים לְסִבְלָה
 יְהוּדִי פְּשָׁוֹט. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנֹותֵי הַיְּקָרִים ! רָאוּ
 לְהַתְּחִזֵּק עִם כָּלְלָנֶשֶׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, תַּתְּחִזְקָוּ בָּאַהֲבָת
 יִשְׂרָאֵל, תַּאֲהַבְוּ אֶת כָּל יְהוּדִי, תַּתְּקַשְׁרוּ אֶל כָּל יְהוּדִי,
 תַּשְׂתַּדְלוּ לְעֹזֵר לְכָל אֶחָד, וּבָזָה אַתָּם מְגַלִּים אֶת טָהָר
 לְבָכֶם, שָׁאַתָּם מְאַמְּנִים בַּהֲקָדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הָוֹא, שְׁגַמְּצָא
 פָּה וְאִין בְּלָעְדֵיכֶם נִמְצָא. וְכָל אֲשֶׁר צְרִיכִים יִשְׁלַׁבְקַשׁ
 רַק אָתוֹ יִתְבָּרַךְ. וְאִם תְּהִיוּ רְגִילִים לְבַקֵּשׁ רַק מִמְּנָזֶה
 יִתְבָּרַךְ כָּל צְרִיכֵיכֶם, וְאַפְלָו בְּ"גִסְיוֹנוֹת הַגָּדוֹלִים"
 בְּיוֹתֵר הַעוֹבָרִים עַלְיכֶם — לֹא תַּשְׁבְּרוּ, בָּזָה יִתְגַּלֵּה
 לְכֶם אֹור בָּזָה, שְׁאַיִּינְכֶם יִכּוֹלִים לְתָאָר וּלְשַׁעַר כָּלִל ; כִּי
 בְּאַמְתָּה אָדָם מִסְתּוֹבֵב בָּזָה הַעוֹלָם, וּרֹאָה אֹורֹת
 נֹרָאִים וּנְפָלָאִים עד מַאֲדָם, אָבֵל אַיְנוּ קֹולֶט מַה
 שְׁרוֹאָה, כִּמוֹ שְׁאֹמֵר רַבְנָנוּ זֶל (לקוטי-מוֹהָר", חַלֵק א', סִימָנוֹ
 רַנְד): עִינֵּי אָדָם רֹאָה הַשְׁגּוֹת גָּדוֹלוֹת טָמֵיד, אֲזַ

מְחֻמֶת שֶׁזֶה הַוְלֵך בְּמִהִירָה, אַיִן זֹכֶה לְקַלֵט בָּמָחוֹ, אֶنְכֶן שֶׁבְּעִינֵי הַבָּשָׂר שֶׁלו רְאָה אֶת הַדָּבָר. מָה שֶׁאִין כִּנְחָדְקִים דְבָזְקִים כָּל-כֵּה בָּזֶה יִתְּבָרֶךָ, רֹאִים דְבָרִים כְּאֵלֹו שֶׁאִין יִכּוֹלִים לְתֹאֲרֵב כָּלֵל. כִּי הַקָּדוֹש-בָּרוּך-הוּא נִמְצָא פָּה בָּזֶה הָעוֹלָם, אֶבֶל בְּשִׁבְיל הַבְּחִירָה וְהַגְּסִיּוֹן מִנְסָה אֶת הָאָדָם בְּ"גָסְיוֹנוֹת גָּדוֹלִים", לְרֹאֹת אֶל מַיְּנָה בְּעֵת צְרָתוֹ. וּמְתִי נִתְגָּלָה לְאָדָם אֲזֹרָות צְחָצָhot, אֲזֹרָות עַלְיוֹנִים, נִמְרָגִישׁ עָצְמוֹ הַכִּי מַאֲשֶׁר בְּחִיִּים? בְּשָׁעָה שֶׁמַּתְחָבֵר אֶל כָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. אָם הַוָּא אָוֹהָב יְהוּדִים פְּשָׁוטִים, וּמְשַׁתְּדֵל לְעֹזֶר לָהֶם, וּמוֹסֵר נִפְשׁוֹ בְּשִׁבְילָם, בְּסִימָן שְׁשׁוֹרָה בָּזֶה אָוֹר אַלְקִי, שֶׁהָשְׁכִּנָה שׁוֹכְנָת בָּזֶה. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנֹתֵי הַיקָרִים! עַלְיכֶם לִזְפָר, אֲשֶׁר אֵי אָפָּשֶׁר לְהַגְּיעַ לְכָל זֶה, אֶלָא עַל-יָדֵי שֶׁמַּתְקָרְבִּים אֶל הַצָּדִיק הָאֶمֶת, שֶׁהַוָּא פָוֹתֵחַ אֶת עִינֵי הָאָדָם, מִצְדָ אֶחָד — לְרֹאֹת אֶת גְּדֹלוֹת הַבּוֹרָא יִתְּבָרֶךָ שְׁמוֹ, וְאֵיךְ שֶׁהַוָּא יִתְּבָרֶךָ מִתְּחִיה וּמִהְנָה וּמִקְיָם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כָּלָה, וּמִצְד שְׁנֵי — מִתְחִיל לְהַסְּתֵּבֵל עַל עָצְמוֹ, מַה יִשְׁלֵי לְהַתְּגָאֹות עַל הַזּוֹלָת? סָוף כָּל סָוף אָנֵי טֶפֶה סְרוֹחָה, חִטְאָתִי וּעֲשִׂיתִי מְעַשִים רְעִים בְּחִיִ, לְמֹה לִי לְהַתְּגָאֹות עַל אֶחָדִים? אָזִי חֹזֵר בְּתִשְׁוֹבָה, וְאָוֹהָב אֶת כָּל יְהוּדִי. וְזֹהוּ שָׁאוֹמְרִים חֲכָמִינוּ הַקָּדוֹשִׁים (אֶבֶן דָּרְבֵי נָתָן, פָּרָק ז'): לְמֹד בְּנֵי בִּיתְךָ עֲנָוָה, שְׁבֹזְמָן שָׁאָדָם עֲנָוָתָן, וּבְנֵי בִּיתְךָ עֲנָוָתָנים,

כַּשְׁבָא עֲנֵי וּעֲוֹמֵד עַל פֶּתַחַו, וַאֲוֹמֵר לָהֶם: אֲבִיכֶם יִשְׁבַּכְאָן? יֹאמְרוּ לוֹ: הָن֊, בָּא וְהַכְּנֵס. כֶּלֶךְ הַחַמִּירוֹ חַכְמִינוֹ הַקָּדוֹשִׁים עַל מִדְתַּת הַעֲנֹוה, עד שָׁאָמְרוּ, שְׁדִיקָא בְּזִכּוֹת עֲנֹוה, שָׁאָדָם מַחְזִיק עַצְמוֹ לֹלָא כָּלּוּם, וּמַחְדִּיר אֶת זֹאת בַּבֵּית — הָנ֊ לְאַשָּׁה וְלִילְדִּים, לְאַהֲבָה תָּמִיד כֶּל יְהוּדִי, לְחוֹשֵׁש שָׁאַגְנֵנוֹ יוֹתֵר מְאַחֲרִים, וְכָלָם בְּגִי הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הּוּא, וְצָרִיכִים לְרַחֲם עַלְיהֶם. אָזִי כַּשְׁבָא עֲנֵי וּנוֹגֵשׁ עַל הַדָּלַת, הַיְלָדִים יוֹדְעִים לֹוּמָר: בָּא הַכְּנֵס, אֲבָא נִמְצָא. וְלֹא בְּאוֹתָם אַלְוּ בְּעַלְיִ גָּאות וִישִׁוֹת, שָׁמְלָמְדִים אֶת הַאֲשָׁה וְהַיְלָדִים לֹוּמָר לְעֲנֵי: "אֲבָא אַיִּגְנֵנוֹ בַּבֵּית", או "אֵין פֶּסֶף" וּכְיוֹ, וּמָה קֹרֶה לְבֶסֶוף? בְּעֻזּוֹנוֹתֵינוֹ הַרְבִּים, הַאֲבָא בְּאֶמֶת אַיִּגְנֵנוֹ בַּבֵּית, בְּרַמֵּן, או שָׁאוֹזֵל הַכֶּסֶף וּנְعָשָׂה עֲנֵי, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן. לְזֹאת, בְּגִי וּבְנוֹתִי הַיְקָרִים! אָם רְצׂוֹנָכֶם לְעַבְרָה עַל "גִּסְיוֹנוֹת הַגָּדוֹלִים" בְּחִים, רָאוּ לְדִבְקָה עַצְמָכֶם בְּצִדְקָה הָאֶמֶת, הַמְגָלָה אֶת הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הּוּא, וְאָם יְהָא גָּלוּי לְכֶם הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הּוּא, אָזִי תְּפִינָס בְּכֶם מִדְתַּת הַעֲנֹוה, וְתִסְתְּכִלוּ עַל עַצְמָכֶם, שָׁאָתָם כָּלּוּם, וּמַמְּלִיאָ לֹא תִּתְגַּאוּ עַל אָף אֶחָד, וְתִהְיוּ עֲנֹויִם וּשְׁפָלִים, וְתִאְהָבוּ אֶת כֶּל יְהוּדִי, וּבְפִרְטָה עֲנֵיִים, וְתִשְׂתְּדַלְוִי לְעֹזָרֶם. וְכֵן תַּלְמִדוֹ אֶת בְּנֵיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם לְאַהֲבָה עֲנֵיִים, וְלְאַהֲבָה אֶת כֶּל בָּר יִשְׂרָאֵל. וּמְדוֹעַ אָנוּ נַעֲכִים בָּמִצְיאוֹת הַמָּרָה הַטוֹּפְחָת עַל פָּנֵינוֹ, שִׁיפְשָׂנָה שְׁנָאָה

בָּזֶז, גִּזְעָנוֹת בָּזֶז שֶׁלֹּא הִיְתָה מַעֲוָלָם? הַכֵּל בָּא
מִהָּעָרְבִּירְבָּ, שְׁכָלָם בְּעָלִי גָּאוֹת, וְחַשְׁים עַצְמָם
עֲלִיּוֹנִים, כְּאֵלֹה מַי יָדַע מַה הֵם וּמַהְיֵן בָּאִים,
וְחוֹשְׁבִים שְׂהִיוֹת וּמוֹצָאָם מַאיּוֹפָה, אֲזִי הֵם חִשּׁוּבִים
יוֹתָר מַעֲדּוֹת הַמְּזֻרָּח. אֲשֶׁר הַהְפָּךְ הוּא הַגְּכוֹן, כִּי דִיקָא
בַּאִירְוֹפָה הִיּוֹ קְרוֹצְחִים הַגָּדוֹלִים בַּיּוֹתָר, חִיוֹת אָדָם,
שְׁקָרְגָּו וּרְצָחוֹ וְחַנְקָיו וּשְׁרָפָו אַלְפִים שָׁנָה אֶת נְשָׂמוֹת
יִשְׂרָאֵל בִּמְתִיחֹת מְשֻׁנּוֹת, מִיתּוֹת אֲכְזָרִיות, וּבְכָן בַּמָּה
יִשְׂהַרְמֵן לְהַתְּגָאֹת, שֶׁבָּאִים מִאָרֶץ אֲרוֹרָה זוֹ? מַה הֵם
יוֹתָר מִשָּׁאָר עִם יִשְׂרָאֵל? אַין זֹאת אֶלָּא מִתְּמָתָה
הַגָּאוֹת וְהַיּוֹת שֶׁבָּהֶם. וְזֹה מְבֵיא "גִּסְיוֹנוֹת גָּדוֹלִים"
בָּכָל הַעוֹלָם, אֲשֶׁר מִשְׁם בָּאָה הַשְׁנָאָה וְהַקְּנָאָה,
הַמְּאֹנוֹה וְהַכְּבֹוד, שְׁגִכְנִסִּים בְּבָנִי-אָדָם, עַד שִׁישָׁנִים
כְּאֵלֹה שְׁגַפְלוּ כָּל-כָּךְ בְּשִׁחְיִתוֹת, שְׁשׁוֹנָאים אֶת הַזְּוּלָת,
עַל אֲשֶׁר בָּא מִמּוֹצָא אַחֲרָה, אֲשֶׁר זוֹ הַרְשָׁעוֹת הַגָּדוֹלָה
בַּיּוֹתָר. לְזֹאת עַלְיכֶם לְזֹכֶר, אָם אַתֶּם רֹצִים לְעַבְרָה עַל
"הַגִּסְיוֹנוֹת הַגָּדוֹלִים" שִׁישׁ בְּחִיִּים, רָאוּ לְשָׁרֶשׁ וְלְעַקְרָב
מִכֶּם אֶת הַרְשָׁעוֹת הַזֹּוּ הַגְּקָרָאת "גִּזְעָנוֹת", הַרְשָׁעוֹת
וְהַאֲכְזָרִיות שַׁהְיָה הַשְׁנָאָה — לְשָׁנָא יְהוּדִי, אֲשֶׁר כָּל
זֹה בָּא מְגָאוֹת וַיִּשְׂוִת; בִּי הַלָּא סָוִף כָּל סָוִף אַתָּה לֹא
יוֹתָר מַטְפָה סְרוֹוָתָה, חַתִּיכָת אָדָמָה, הַיּוֹם אַתָּה פָה
מִסְתֹּזֶבֶב, וּמַחַר תִּשְׁכַּב בְּקָבָר, אֹז לְמֹת לְדֹק לְהַתְּגָאֹת
עַל הַזְּוּלָת? מַה אַתָּה יוֹתָר מִמְּנוֹ? אָם אַתָּה מִחְזִיק

עַצְמָךְ יוֹתֵר, בִּסְימָן שֶׁאֵין בָּה יְרָאת הַשֵּׁם, אַיִּגֵּחַ פּוֹחַד מֵהַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הָוּא, אֵין לְכָה אֲמֹנוֹנָה, וְאֵם נְעִדרָה אֶצְלָךְ הָאֲמֹנוֹנָה, אֲפָה פְּחֹות מִחְמֹר וּשְׂור, כַּמָּא מָרֵה הַגְּבִיא (ישעיה א): "יִדְעַ שׂוֹר קֹוְנָהוּ וִחְמֹר אִבּוֹס בְּעַלְיוֹ". לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנֹותֵי הַיקָּרִים! רָאוּ לְהַתְּקִרְבָּה אֶל הַצְּדִיק הָאָמֵת, וְאֵז תִּזְכְּרוּ לְעֹבֵר אֶת "הַגְּסִיּוֹנָת הֶגֶדוֹלִים" שָׁיֵשׁ בְּחִיִּים.

תִּם וּגְשֻׁלָּם, שְׁבָח לְאָל בָּזָר עַולְםָ!